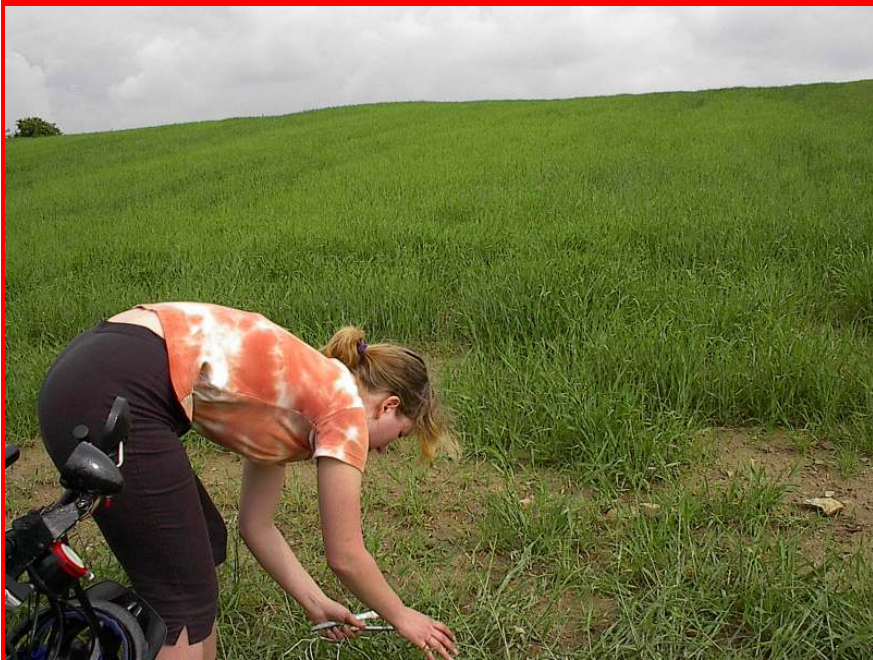

Pálicí 2004

aneb

...co umí mělnická pohotovost...

Pálící

4.6. - 6.6.

To to letí. Podle jízdního kalendáře tu máme čas další výpravy. Od poslední se neudály žádné změny. Jediné co se udělalo pro to abychom úspěšně vyjeli bylo to, že Jarka umyla kola. Všechna kromě Marcelího. To si jeho majitelka vypucovala sama. Co nejsilněji děkují. Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	917	0	0	23

V Jeskyni jsme všichni včas. Akorát se ještě dělají nějaké opravy, protože Dig od poslední výpravy na kola nehrábnul. Díky tomu máme na odjezdu 45 minut zpoždění.

Šlo opravdu jen o drobné úpravy a to na Tomášově kole, který v Jeskyni stejně neparkuje, takže i kdybych chtěl, neměl bych šanci zmíněné úpravy udělat jindy než teď.

Odjíždíme. Jarka nějak nezvládla vyzvednutí peněz ze svého oblíbeného peněžního ústavu a tak s Marcelou jedou napřed s tím, že na nás počkají u České Spořitelny na Sokolovské. A jsou pryč. Oprava na Tomášově kole je taky dokončena, Jeskyně uzavřena, klíče vráceny a jedeme.

Ještě maličkost: Vyjíždí Marcela, Jarka Hanka, Tomáš a Dig.

Pokud se kriticky rozhledneme tak vidíme, že provoz na pražských ulicích je poněkud zahuštěn. Ale nevádí. Vecpali jsme se mezi auta a za pár minut dojeli na místo srazu u spořitelny. Je krásně. Ted' momentálně svítí slunce a je teplo. Jarka s Marcelou už dorazily a říkají, že s těmi bankomaty je houby spolupráce. Prý nereagují ani na to když se jim řekne, že jde o loupež, že mají vydat všechny peníze a vyhrožuje se jim pistolí a bombou. Jediné co udělají je, že napíší nějakou přibližlou hlášku o nějakém PINu. Tak jo, pojedeme. Míříme na Výstaviště, zadem do Stromovky a přes Podbabu ven z Prahy. Celou dobu nás vede Marcela a zírám na to jakou rychlostí. Až do Roztok jedeme velmi svižně. Trochu nás zbrzdil zdejší stoupák, ale ne nijak výrazně. Po jeho zdolání vidíme, že je tu pouť. Marcela při sjednocovací pauze přednesla nápad, že na pouti mají jistě cukrovou vatu. A že v krvi jí cukrovatinky rozhodně chybějí. Tak jo, zajedeme ke stánkům. Marcela jede první, ale minula odbočku a jede pryč. ??? Nechápu. Vysvětlení podala později a to takové, že viděla kohosi zmíněnou pochutinu třímát v ruce a že se jí nelíbila velikost a konzistence. Kromě toho ani barva prý nebyla úplně košér. No, jak chtěj vaši. A mimochodem co víte o roztokách?

Roztoky

Lidem se tu zřejmě líbilo od pradávna. Svědčí o tom téměř souvislé osídlení již od mladší doby kamenné a osm až devět slovanských osad, které zde při levém břehu Vltavy a v přilehlém údolí Únětického potoka vyrostly po příchodu prvních Slovanů v 6. stol., což je český unikát.

Dnešní město Roztoky, ležící těsně při hranicích hlavního města, se vyvinulo z osady při středověké tvrzi. Skutečný rozkvět nastal až po výstavbě železnice, která obec učinila snadno dostupnou zejména pro Pražany a změnila ji na oblíbené letovisko a výletní místo s řadou přepychových vil. Ves byla v r. 1893 povýšena na městys a roku 1968 na město. Hlavním turistickým cílem v Roztokách je zámek, který vyrostl v místech někdejší tvrze, románské stavby z 1. pol. 13. stol., jejíž půdorys je vyznačen v dlažbě nádvoří. Ve 2. pol. 14. stol. byla rozšířena o palác se dvěma věžemi a kaplí, později upravovaný a doplňovaný. Při renesanční přestavbě věže zanikly, objekty získaly na straně do nádvoří arkády. V 17. a 18. stol. se tvrz postupně změnila v barokní zámek, který je dnes zajímavou směsicí stavebních slohů. Převažuje renesance, doplněná řadou starších gotických prvků, jako krakorci, lomenými oblouky oken, římsami, portálky a především arkýřovou kaplí. Původní obranný charakter dodnes dokládají vyzděné příkopy, které areál obklopují ze všech stran. Od r. 1957 sídlí v zámku Středočeské oblastní muzeum.

To jsou věci, co?

Pokračujeme vzhůru a na chvíli zastavujeme na pauzovišti nad Velkými Přílepy. Je teplo a poněkud jsme se zapotili. Ale jinak se jede nad očekávání dobře. Pokračujeme do Přílepy. V nich odbočujeme doprava a hned mírně doleva. A jsme na silnici, kde není žádný provoz. A tak utváříme řadovou formaci, žvaníme a děláme blbosti. Přesto se pohybujeme dost svižně. Má to však nevýhodu: Rychle se z nás odpařují tekutiny. A tak na začátku vesnice Koleč doplňujeme pivínky do krevního oběhu.

A co na to kultura?

Zákolany

Rodiště prezidenta Antonína Zápotockého (1884 – 1957).

*Pěkná pauzička, výbornej mezičas, pokračujeme. Trochu se ochladilo, pořád se jede výborně. Pokračujeme v jízdě v naprosto praštěných formacích, provádění pitomin mezi které patří „cyklobely“. Jo, jako jsou akvabely tak my máme cyklobely. Konkrétně já s Hankou. Jde o to, že se různě nadjíždíme, podjíždíme, najíždíme na sebe a tak různě. Je to super. Akorát si nejsem tak jistý jako kdysi když jsme podobné věci dělali s Martinem. Je však pravdou, že jsem ho znal podstatně déle a zejména jsme si jízdě věřili, že to ten druhý zvládne. U Hanky si zatím tak jistý nejsem. A Tomášova poznámka „**Uy si tu hubu taky rozbíje...**“ svědčila o tom, že i pozorovatelé hodnotili náš výkon jako poněkud nejistý.*

Dig.

Zas až tak jsme nedivočili ☺ přece jen jsme opatrní a známe se jen chvíli ...

Hnk.

Marcele naskočila paměť. Zjistitelné je to podle toho, že poznává silnice, místa i vesnice. Jo, je to tak, tudy jsme jeli vloni na podzim. A tak jedeme po paměti bez použití mapy. Kilometry přibývají, začíná se šerit. Zlonice. Nezměnilo se to tu. Ani od poslední, ani od hlubšího minula.

Zlonice

V nehlubokém odlesněném údolí Zlonického potoka leží příjemné městečko s protáhlým svažujícím se náměstím, jehož dominantou je mohutný kostel. V jeho blízkosti se spíše krčí méně honosný zámek.

Území Zlonic bylo osídleno téměř nepřetržitě od dob neolitu. Ves poprvé připomínaná v r. 1316, kdy tu stál kostel a brzy potom i tvrz. V r. 1602 dali Valkounové tvrz přestavět na opevněný renesanční zámek zvaný Štáf, který byl kolem r. 1835 upraven do dnešní nevýrazné podoby jako sídlo úřadů a kanceláře. Mnohem významnější jsou však další zlonické památky, souborně nazývané zlonické baroko. Nad zámkem na terase ve svahu stojí kostel Nanebevzetí P. Marie, původně středověký, v letech 1727 – 35 F. M. Kaňkou a J. F. Hübnerem údajně podle plánů K. I. Dienzenhofera přestavěný na náklad hrabat Kinských. Je to monumentální vrcholně barokní stavba na půdorysu kříže, s dvojicí věží po stranách presbytáře. Západní průčelí je zakončeno vysokým trojúhelným štítem. Štít, vstupní portál a výklenky zdobí sochy S. Suchardy z konce 19. stol., z doby, kdy byl kostel restaurován. Kostel kryje mansardová střecha, věže mají cibulové bání. Kolem je hřbitovní zeď, přístupná schodištěm a branou. K. I. Dienzenhofer byl rovněž autorem projektu fary, pozdně barokní stavby z r. 1752, patrové stavby se středověkým rizalitem. Dalším architektonickým skvostem je bývalý špitál z r. 1745, přízemní objekt s mansardovou střechou a zvoničkou, stejně jako barokní domek č. 19, tzv. Varhaníkovna. Obě budovy jsou spojeny s působením českého hudebního skladatele Antonína Dvořáka. Kolem roku 1521 tu pobýval kronikář Václav Hájek z Libočan.

Podle navigačního plánu jsme nedaleko od dnešního nocležiště. To má být v obci Pálec ve zříceninách tvrze. Zastavujeme u cedula Páleců. Marcela s Tomášem studují

mapu a nějak nás nemůžou najít. Ááá, už nás mají. Ale tvářej se kysele. Sem jsme nechťeli. Jsme o silnici jinde. Potíž je v tom, že stojíme zhruba v polovině cesty mezi spojnicemi se silnicí na Pálec, tedy přibližně 4 km k odbočkám a pak další čtyři do cíle. Začíná pršet. Nikomu už se dál nechce. Na základě těchto skutečností rozhodují takto: Pokusíme se najít polní cestu, která je namalovaná v mapě a spojuje toto místo se silnicí vedoucí do Pálce. Pokud to nevyjde, spíme tady. A ráno se uvidí. Projeli jsme vesnicí a odbočili ze silnice. Terén je šilenej a do kopce. Cesta nás zavedla do pole a tam úspěšně skončila. Tak je to jasné – spíme tady. Zase poprchává. To je otrava! Stavíme doupata s tím, že Jarka jedoucí opět bez Oldy, je připojená k nám. Je tma. Marcela s Tomášem úspěšně zápasí se svými černými šňůrami, přičemž sem k nám doléhá hlavně Tomášův hlas přinášející útržky tzv. Tomomluvy.

Dig.

Prosím neplést se slovem květomluva. Opravdu nebylo záměrem autora to od tohoto slova odvozovat... Je teda fakt, že každý jsme něčím specifický, teda kromě toho, že jsme všichni blázni potrhly, že tohle podnikáme. Tomáš je ale třída v rétorice. Měl by to vyučovat... Tomášku, zdravím... Digu, jak výstižné ☺.

Jrk.

Ted' například jsem zaslechl něco o kurvách sedmi. Z toho plyne, že jim to vyložené jde... My, co jsme šli do trojky máme hotovo a už si užíváme vodorovnou polohu. Někteří na bříše, některé na zádech (tedy klasika) a později obráceně. Večeře. Od druhého doupěte sem doléhá burácivé ticho. Taky už to mají za sebou. Venku kape a pole kolem nás vlhne. Blbý je, že hlína s vodou tvoří vynikající lepidlo. No a když jdeme za roh, tak si to patřičně užíváme. Kromě toho, že je to hnusný to taky výborně klouže... To zas budeme vyvádět! Tak dobrou...

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Páleček	53	969	51,9	17,1	12-23

Ráno 5.6. sobota

Budíme se okolo sedmé. Jarka spí se svým padlým kolem. Je zalezlá hluboko ve spacáku a neví o světě. A nejspíš si to užívá protože je jí úplně jedno, že řídíková týč s rohem má nyní stanoviště opravdu jen malý kousek od její hlavy. No, jezera tvořící se v uvolněné plachtě díky dešti nás neohrožují, tak to necháme tak a budit ji nebudeme. Od Tomášova doupěte sem dolehlo něco o prdelích. Tedy Tomáš je vzhůru. Po nějaké době se budí Jarka a žádá vysvětlení toho proč se nemůže vyhrabat ze spacáku.

Dig.

Jaké vysvětlení? Mě to bylo úplně jedno. Začala jsem normálně volat o pomoc. Říže potom se začalo něco dít. Navíc mi Dig s klidem sdělil, že si tohoto stavu všiml už dávno, ale když jsem si nestěžovala... Je to fakt, proč mě kvůli takové blbosti budit?

Jrk.

No nemůže. Její kolo z části leží na tepelném štítu a zároveň na cípu spacáku. S Tomášem podnikáme záchranná opatření a znovu stavíme poškozené doupě. Proč spadlo? Protože se deštěm rozmácela půda a kolíky v ní zapíchnuté prostě vypadly. Dig.

Ráno se ozvala rána jak z děla. Měla jsem za to, že se protrhla Jarce plachta. Dig chvíli naslouchal rannímu tichu a pak zavelel: „Spíme dál!“ Ráno když se Jarka probírala k životu a zjistila, že doupě sdílí se svým milovaným Kryštofem a pídila se po tom co se vlastně stalo. Dig jí s tím v rychlosti obeznámil a zároveň vysvětlil proč nepodnikl záchranná opatření hned po pádu kola. Pokud by jí totiž kolo trefilo a byla by mrtvá už se s tím nic dělat nedalo a byla by škoda přijít kus spánku... Trošku brutální, což ☺

Hnk.

Nahoře na téhle 5. stránce pálí a pálí...

Pak jsme se všichni slezli u nás a probírali včerejší i noční události a váleli se u toho. Mezi tím přestalo pršet a vysvitlo sluníčko. Tak to berem. Připravili jsme si snídani, snědli ji a začali chystat odjezd.

Po nějaké době opouštíme pole a po té rozbité polně lesní cestě jedeme dolů do vesnice. Využívám toho, že jsou uprostřed i na krajích travnaté pásy mokré od deště. Tahám nohy po zemi a než se dostanu na asfalt, mám zabahněné boty skoro čisté. To je ale automatika. Na asfaltu se ještě dočišťujeme a pak vzhůru na trasu. Hledáme Páleč. Vracíme se a už je jasné proč jsme včera minuli odbočku. Je schovaná za zatáčkou a vypadá jako vjezd na pole. Po nějaké době brzdíme v Páleči. No ještěže jsme sem nedojeli včera. Absolutně tu není kde spát a ta tvrz tu taky není. Hledáme ji.

Podle mapy je kousek stranou od vesnice v bezprostřední blízkosti potoka. Jedeme kam až jde a dál jdeme pěšky. Nic. Nenašli jsme ji. Dig.

Nakonec se ještě zkouším zeptat domorodců a od těch se dovídám, že tvrz již nějakých 100 let neexistuje, protože lidé potřebovali kámen na stavbu domů a tak ji v klidu a pomalu rozebrali. Jediné co zbylo z té doby byla studna na polorozbouraném statku.

MCL.

Dole na téhle 5. stránce pořád pálí...

Páleč

Stopy tvrziště ze 14. stol. Gotický kostel P. Marie z r. 1338, klenba z r. 1550, regotizován r. 1891. Významná památka cihlové gotiky.

Hm, jedeme dál. Je to tu trochu kopečkovaté, přejezd je pomalý. Nevadí. Dnešní etapa je krátká, času je dost. Opuštěnými silničkami projíždíme Lukov, Bohdal, Ječovice. Zatáhlo se a začíná pršet. Ve vesnici Podbradec prší už tak, že zajíždíme na návsí pod stromy. Ano a je to tu. Syndrom Hells. Jen jsme zastavili, už všichni něco konzumují. Podle Marcely není daleko jeden z cílů této výpravy – vodní hrad v Budyni nad Ohří. Připomíná to nejen proto, že se tam těší, ale i proto, že tento objekt má střechu a prý i zdi. Tedy by tam mohlo být sucho a relativní teplo. Kromě toho se intenzita deště právě snížila a nebylo by od věci popojet. Dobrá, jed'mež. Jenomže přesně jak napsala Hanka ve zprávě z minulé výpravy, chodí to tak, že dokud jsme schovaní, prší jen málo, nebo vůbec. Sotva se jen přiblížíme ke kolům, strhne se něco co připomíná svatební obřad příslušníků pekelných sil. Ani teď není výjimka. Jen jsme se vzdálili od vesnice rozpršelo se. Zbývají 4 km. To už dojedem. Budyně n.O. Jsme tu. Všude kolem panuje zataženo a mokro ale přesto živo. Zvlášť na nádvoří hradu. Je tu dav lidí a vpředu je takový to bílý. Jo, nevěsta se tomu říká. Zase nějakého chudáka naivního strkají do chomoutu. Hm. Prší. Našli jsme místo na zaparkování a jdeme se zabývat myšlenkou jak se vnutit do hradu. Zařídila to Marcela.

Všechno je to skvělé až na skutečnost, že máme hlad. Vydáváme se hledat podnik, kde nám uvařej a to rychle a ne moc draho. Po prochození městečka křížem ale i krážem jsme takové zařízení našli.

Dig.

A točí-li tam navíc výbornou červenou točenou limču...

Hnk.

Odpočinuli jsme si, doplnili energii, ohřáli se a jsme připraveni a odhodláni pokračovat v Marcelině akci.

Dig.

Když jsme si prohlédli hrad z venku, nevěstu i ženicha, začala jsem shánět nějakou kompetentní osobu, jestli by nám neřekla, zda vůbec nějaké prohlídky dnes budou. A sehnala jsem jednu moc milou paní. Prohlídky budou dnes jen dvě. První v 13:30 a druhá 14:30. Máme hodinu čas a kručí nám v břiše. Tak jsme se šli najíst do hospody a hlídali čas. Dig mě trochu škádlil s tím, že se mu dobře sedí, a že se mu nikam na prohlídku nechce. Měl na výběr: buď počká anebo půjde. A šli jsme nakonec všichni.

MCL.

Prohlídkou jsme strávili 45 krásných minut v suchu a teple. Ale jo, mají to tu zajímavý a pěkný.

Budyně nad Ohří

Uprostřed zeleně na pravém břehu Ohře stojí starobylé město, které dnes už může jen vzpomínat na doby své dávné slávy. Již ve 12. stol. tu bývala osada a patrně i knížecí dvorec, patřící českým panovníkům. Prvně se připomínají již v r.

1173. Tehdy totiž král Vladislav předal vládu svému synu Bedřichovi a vyhradil si příjmy z budyňského panství.

Ve 2. pol. 13. stol. zde bylo založeno město a při něm hrad, který v r. 1336 získali Zajícové z Házmburka, kteří tu sídlili téměř 300 let. Zajícové patřili k nepřátelům husitů, později i krále Jiřího z Poděbrad, proto královské vojsko v r. 1469 Budyni oblehlo. V té době již přestal původní raně gotický vodní hrad kastelového typu vyhovovat a proto byl výrazně přestavěn v pozdně gotickém stylu. Za Jana Zbyňka Zajíce dosáhla Budyně největšího rozkvětu. Tentýž majitel dal v r. 1585 přestavět hrad na renesanční zámek, který na počátku 17. stol. patřil k nejkrásnějším panským sídlům v Čechách. Od r. 1614 patřila Budyně Šternberkům, později Dietrichsteinům a Herbersteinům. V r. 1759 vypálilo zámek i celé město pruské vojsko. Silně poškozený zámecký areál pustl a v r. 1823 byla zbořena zchátralá jižní a východní křídla, zbývající části chránila před úplnou zkázou obnova v letech 1906 – 1911. Z původní čtyřkřídle dispozice se tak dochovala jen dvě křídla – západní, pozdně gotické s několika kamennými arkýři, a mladší, severní, s hranolovou věží bývalého hradu.

Řadu památek můžeme obdivovat i ve městě. Dochovala se tu například část městského opevnění ze 13. stol. s hradební věží, kostel sv. Václava na náměstí, vystavěný ve 13. – 14. stol. a později zbarokizovaný, rovněž gotický, barokně přestavěný kostel P. Marie Sněžné na hřbitově za městem, barokní špitál z let 1698 – 1708, barokní most se sochami z let 1770 – 1774, židovská synagoga a židovský hřbitov.

Ale zajďte si sem sami. Venku se vyčasil. Kromě toho celou dobu tam tlupa lidí cosi podniká. Průvodkyně nám to objasnila. Dnes tu bude dětský den. Takže tu vyrostle něco jako mini pouť. Než skončila exkurze většina stánků a atrakcí je již na svém místě. A protože se cítíme být dětmi, důkladně jsme si všechno prohlédli a okomentovali.

A protože je tady Dětský den tak zde mají mojí oblíbenou cukrovou vatu. Všichni musí čekat, to si nemohu nechat přeci ujít !!! Je na ní pouze hloupé to, že ten kdo ji jí, je ulepený skoro všude :-)

MCL.

Odjíždíme. Další zastávka bude v Doksanech u vodního mlýna. Bývalo by se jelo moc dobře, kdyby nefoukalo proti. Zbytek počasí je v pořádku. Strídavě je slunečno a pod mrakem. Samozřejmě s každým zalezením sluníčka za mrak se prudce ochlazuje. Ale jinak je vše nakloněno další cestě.

Břežany n. O., Chotěšov, Brozany n. O.

Brozany nad Ohří

Na návrší uprostřed obce stojí tvrz z r. 1563, přestavěná kolem r. 1600. V r. 1800 vyhořela a byla snížena o patro. Je to patrová budova se třemi polygonálními baštami a zbytky sgrafitové výzdoby, 26 m hlubokou studnou a mostem přes příkop. Pod zámek je rekonstruovaný renesanční mlýn č.p. 75 s mansardovou střechou, zdobený bílo-zeleným psaníčkovým sgrafitem. Velmi cennou památkou je původně románský kostel sv. Gotharda z 1. pol. 13. stol., přestavěný goticky ve 14. stol. a upravený renesančně. Dochovala se tu románská západní věž a zbytky triumfálního oblouku, renesanční je vstupní věž, hlavní i boční oltáře, epitafy a kazatelna.

Celou dobu se jede dobře. Tedy pokud pomineme protivětr a pocit, že nás někdo pořád šmíruje. Od výjezdu z Pálečského údolí je pořád v dohledu hrad Hazemburg. Vlastně trasa je naplánovaná tak, že děláme okolo něj velký okruh. Přejíždíme Ohří a vyjždíme do Doksan. Tedy ideální místo pro poohlédnutí se po tom mlýně, co ho chceme vidět. Je 17 hodin. Pokud je tam organizovaný vstup, tak už to nemáme. Potíž je v tom, že na mapě jsou Doksany jen tečka a malívkou mlýna je v blízkosti. Tedy je nesnadné podobný objekt najít, zvlášť když jsme v časové tísní. Ať se snažíme sebevíc, nemůžeme ho najít. Ale zato jsme zcela neplánovaně objevili nějaký zámek, nebo klášter, či co to je. Má to nádherně zdobený portál. Ale co to je ví jen Marcela. Marcelo? Dig.

Státní zámek Doksany a klášter Narození P. Marie – prohlídky jsou pro více jak pět lidí a pouze po objednání. Z jedné strany je komplex krásně opravený, ale z ostatních stran ne. Na dvoře je slušně ošklivá skládka všeho možného. Sochy by také potřebovaly nějakou údržbu. MCL.

Doksany

V močálovité krajině u brodu přes Ohří založila klášter Gertruda, manželka Vladislava II., v r. 1144 a darovala jej řádu premonstrátek. Postupnou výstavbu narušily požáry v r. 1200 i ve 13. stol., budovy však byly vždy obnoveny. Klášter vyplnili a vypálili také husité v r. 1420, značné škody utrpěl i za 30leté války. Od konce 17. do pol. 18. stol. byl celý areál nově přestavěn a rozšířen v barokním stylu za účasti předních umělců. Krátce nato, v r. 1782, byl

však klášter z rozhodnutí Josefa II. zrušen a upraven na zámek, který v letech 1804 – 1945 sloužil Aehrenthalům. Klášterní chrám a budova provizoriátu jsou církevním majetkem.

Vstup do bývalého klášterního, později zámeckého komplexu budov na zhruba čtvercovém půdorysu je od východu (od hlavní silnice) krásnou branou s portálem z r. 1697 od S. Carloneho. Patrové barokní stavby po obou stranách brány sloužily jako hospodářské objekty. Rozlehlé 1. nádvoří uzavírá na západě dvoupatrová prelatura z r. 1692, na severní straně stojí patrový provizoriát, nyní farní úřad, vystavěný v letech 1725 – 30 O. Broggiem. Uprostřed nádvoří je barokní sloup z r. 1684. Druhé nádvoří obklopuje z jihu patrový refektář, na západní straně konvent z r. 1697 s bohatě zdobeným kulisovým průčelím, ze severu pak kostel. Třetí a čtvrté nádvoří uzavírají další části konventu a hospodářské objekty. Na jižní straně za refektářem je arkádový pavilon a terasovitá zahrada nad ramenem Ohře, na druhém břehu až k hlavnímu řečišti řeky se prostírá rozsáhlý anglický park (9 ha) s dalším pavilonem.

Nejcennější památkou kláštera je kostel Narození P. Marie, v jádře románský z počátku 13. stol. s dochovanými apsidami a kryptou, přestavěný barokně v letech 1710 – 29.

Zajímavé památky jsou i ve vsi, např. hřbitovní kostel sv. Petra a Pavla, původně románský z 1. pol. 13. stol., zbarokizovaný po r. 1726 O. Broggiem, několik pozdně barokních a empírových domů, barokní kaplička, empírová stodola aj.

Tedy z prohlídky nebude nic. Ale co. Je pěkně, svítí a hřeje slunce, nám už se dál nechce, ideální stav pro to se jet někam válet. Našli jsme krásné místečko kam nefoukalo a ještě dvě hodiny tam svítilo sluníčko. A začali jsme se přehřívat. Nevím už čím to byl nápad, ale realizuju ho já, Tomáš a Jarka. O co jde? Jdeme pro pivo. A to do vyprázdněných dvoulitrových pet lahví. V hospodě se s tím nijak nemazali a než jsme si stihli skočit „za roh“, mimochodem nejotřesnější za poslední rok. A jsme u ostatních. Už tu rozložili karimatky a vše upravili pro odpočinek v leže. Vyjmuli jsme z bagáže „vestavěné“ společenské hry a už jsme mastili karty. A zobali slanosti a sladkosti, popíjeli pivo, kecali o nesmyslech i smyslech, tropili si žertíky, rozebírali plány do budoucna a bylo skvěle. Sluníčko zcela zrádovsky zalezlo za les a ochladilo se. Provedli jsme průzkum a kousek dál v lese postavili doupata. Tentokrát je Jarka připojena k Tomášovi a Marcele. A je s ní sranda taková, že to nikdo z nás nepamatuje. Sama se přiznává, že za to může pivo, které požila. V každém případě u slovní výpady reaguje velmi vtipně a prakticky okamžitě. Na rozdíl od strážníka.

Dig.

Díku nějak si už nevzpomínám?

Jrk.

Připravujeme jídlo, konzumujeme ho a Jarku přemohla únava.

Zalejzáme a dobrou... to byl bezva den...

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Doksany	52,6	1007,4	37,4	15,3	12-23

Ráno 6.6. neděle

Probudil nás mobil v půl osmé. Sice je to ohyzdné, ale správně. Potřebujeme v devět odjet. Ranní činnosti jsou však nějaké zabržděné či co.

Sice všechno běží správně, ale pomalu.

Dig.

Co pomalu! Nechtěli jste vstávat !!! Do půl desáté jsme snídali a povídali si. MCL.

Díky tomu máme na odjezdu hodinu zpoždění. Nemělo by to nijak extra vadit. Jsme pár kilometrů od Roudnice nad Labem a odtud se do Prahy dá dojet celkem v klidu. Brozany, Podluský. Jede se docela dobře. Jenom ten vítr... V Podluskách při zobací a odpočinkové pauze se na mě obrátila Marcela se žádostí o navigační upřesnění. V Roudnici by měl být klášter, který chceme navštívit a Marcela si není jistá kudy k němu. Přestože jsem tudy už projížděl mnohokrát, nějak si nemohu žádnou klášteru podobnou stavbu v těsném okolí Roudnice vybatvit. Zvlášť ne tam, co je nakreslen. To samozřejmě neznamená, že tam nemůže být. Třeba je to jen ta moje nemoc. Ta s tím... no, kolem skla něco...

Roudnice nad Labem

Hospodářské a kulturní centrum Podřipska leží na levém břehu Labe, poprvé je zmiňované od r. 1167. Od nepaměti byla Roudnice majetkem pražských biskupů, kteří tu ve 13. stol. postavili románský hrad francouzského typu. Před r. 1279 byla Roudnice městem. Kolem r. 1333 byl Janem z Dražic založen augustiniánský klášter a postaven kamenný most přes Labe. Pražští biskupové drželi Roudnici do husitských válek, pak se vystřídalo několik majitelů. Po smrti Viléma z Rožmberka sňatkem vdovy Polyxeny, roz. z Perštejna, se roudnické panství stalo trvalým dědictvím rodu Lobkoviců, později vévodů roudnických.

V r. 1421 dobyli hrad i město husité, v letech 1645 – 48 se Roudnice zmocnili Švédové. V 19. stol. byla postavena železniční trať od Prahy, to urychlilo rozvoj průmyslu. V r. 1910 byl postaven nový most, v jeho rampě je zazděn zbytek původního.

Dominantou města je monumentální barokní zámek, postavený Lobkovicí na místě původního hradu v letech 1652 – 84 F. Carattim, D. Orsinim a A. della Portou. V mohutné čtyřkřídlé a převážně dvoupatrové budově byla v posledních letech vojenská hudební konzervatoř, areál, který byl v restituci vrácen rodině Lobkoviců, doplňuje jízdná a park. **Zámek není přístupný.** V sousedství zámku stojí bývalý kapucínský klášter z let 1625 – 28, nedaleko barokní špýchar ze 17. stol. se sochou sv. Jana Nepomuckého, u nádraží zbytky pivovaru ze 16. stol. (technická památka). Řada domů na náměstí má barokní jádra, kašna se sochou sv. Vavřince pochází z r. 1700 a Husův pomník z r. 1928, hláska nad městem z 15. stol. a zvonice z r. 1715. Přístupnou památkou je areál bývalého kláštera augustiniánů založený r. 1333 a proboštský chrám P. Marie přestavěný barokně v letech 1725 – 34. K vidění (otevřeno kdykoliv po dohodě) je mj. sklepní jezírko, gotická nástěnná malba Ukřižování na vinném kmeni, křížové chodby ze 14. stol. Kaple sv. Josefa byla postavena r. 1777, kaple sv. Viléma Akvitánského r. 1726, kaple sv. Rozálie r. 1718.

Tolik pro upřesnění a na vyplnění pauzy, než s Tomášem mrkneme kudy a kam. Jo, tak to je jasné. Vyrážíme vpřed a neomylně blížíme k místu označenému na mapě. Bezpečně a na první pokus jsme projeli Roudnicí, kilometr za ní sjeli do maličké vesničky Vesce, pak odbočili na polní cestu a hnali se k cíli. A už jsme tu. Je to tu velkolepé. Po jakékoliv lidské činnosti tu není ani památky. Tedy pokud pomineme kupku hnoje, která

jistě lidským dílem je. Kde se stala chyba? Podle mapy jsme na správném místě. Možná v nešikovnej čas – pane Dänikene – ale ať to je jak chce, klášter tu prostě není. Tak jo, pojedeme zpátky na silnici a pak směr Praha. Jarka ještě zaprotestovala proti stavu kloubu u svého zrcátka. Prý jí krajně nevyhovuje, že je samoštelovací a že místa kam je zrovna vidět absolutně nesouvisí s její vůlí. Tak jo, mrknu se na to. A tak jsem tak mrkal, až se skleněná část vysypala přímo do mé dlaně následována „ostrím“ šroubovákem. Kupodivu jsem zůstal ušetřen pořežání, ale ne vpichu. Tak to mě opravdu těší. Nedá se svítit, zbytek výpravy se bude muset Jarka obejít bez zrcátka. Jedeme zpátky na hlavní a pokračujeme po trase. Krabčice, Ctiněves, Černouček. Moment, nežeňte tak. Tudy totiž mimo jiné kráčela historie. Že nevíte, čeho se zastavení týká? Já to taky nevěděl a tak tu mám pro vás možná překvapení:

Černouček

Pozdně barokní kostel sv. Bartoloměje z let 1769 – 74. **J. V. Pleva zde napsal Malého Bobše.**

To je, co?

Horní Beřkovice. Jede se docela pěkně, většinou svítí slunce, neděje se nic zvláštního. Kecáme, kocháme se krajinou, navzájem si ze sebe utahujeme – zejména z Jarky, a je dobře. Při jedné z nápojových zastávek dokonce vytryskl gejzír. Jak to? Jednoduše. Byl vysloven žert. Už ani nevím o co šlo. A pointa byla uzavřena přesně v okamžiku, kdy se jedna z lahví nacházela v přímém kontaktu s ústy Hanky a její obsah právě putoval dutinou ústní do hltanu. A než se kdo nadál, byla limonáda všude. Naštěstí stála Hanka první a pila směrem dopředu, takže nebyly žádné ztráty na životech. Dig.

Na životech ne, ale řídítka jsem měla tedy pěkně upatlaná a lepkavá ...

Hnk.

Po té, co se Hance podařilo popadnout dech a uklidnit se, pokračujeme v jízdě. Vjíždíme do Beřkovic. Ano, to je to místo, kde je ústav pro duševně choré. Já tedy přirozeně očekávám, že až pojedeme kolem, bude otevřená brána, naváděcí tabule a zábrany nasměrovány dovnitř, u křídel brány velmi silní nenápadně se tvářící muži v bílem a až projedem, dá další, tentokrát subtilní a vyzábly muž v bílém pokyn k uzavření brány. Navíc je pro to i terén příznivý. Jedeme z kopce. Nic takového se ovšem nestalo. Nejspíš naše cvokaření ještě nedosahuje takové úrovně aby nás přijali. Nebo nám chybí příprava na Praze 8? (mám na mysli Bohnice) V každém případě jsme ústav minuli, kopec se zmírnil, opouštíme vesnici. Ani v nejmenším se mi nechce šlapat a tak jsem zalehlej v řídítkách a snažím se přesvědčit vzduch, že mi nebude klást odpor. Jedu už pomalu. Na palubě svítí 12 km/h. Jedu po krajnici a tu zjišťuji, že z příkopu vyčuhuje keř planých růží a pokud pojedu rovně budou nejspíš potíže. V zrcátku kontroluji silnici za sebou. Kromě Marcely tam nic není. Lehce uhýbám doleva. Odhaduji, že roští minu asi o 20 cm. To stačí. Jedu opravdu pomalu. Už jsem na úrovni keře. Můj pravý roh je opravdu vzdálen nějakých 25 – 30 cm od konců větviček. Najednou mi nějaká obrovská síla vytrhla řídítka z rukou... a tma. Co to... nerozumím. Co se to stalo? Kde jsem? Žiju vůbec? Snad jo. Ale jo! Určitě! Sice je furt tma, ale nějak mě bolí ruka. Ne ruka. Dlaň. A hlava. A teda fest. A kolena. A rameno. Eště by to chtělo zvuk a obraz. Jo, už vim. Jsem na silnici a nejspíš jsem spadnul. Jak to vlastně bylo? Za mnou nic nejelo... jo, už je tu zvuk. Přes ustupující šumění stále ostřeji slyším ptáky a vítr v trávě. Je mi teda krajně nepohodlné. A co to bylo za ránu? Byla na začátku nebo na konci? Jsem strašně unavený. Neposlouchá mě tělo. Takhle blbě jsem se cítil naposledy před mnoha lety, když jsme tenkrát přeshvihli kilometrůž a neměli se čeho najíst. Obraz. Zelená, šedá, modrá, zaostřuje se to. Asfalt, tráva, obloha. Povedlo se

mi odněkud z podsebe vyndat ruku a podeprít si hlavu. A druhou taky. Vstát mi nejde. Musím pryč ze silnice. Otáčím se na záda ve směru k příkopu a pak ještě na břicho. Nějak se klepu. Jo, už vím. Havaroval jsem. Na kole. Kde vůbec je? A jaké jsou škody? A co se to vlastně stalo? Ještěže se mi nic nestalo. Akorát se nemůžu hejbat. Nebo jo? Jo! Můžu. Bolí mě hlava, nedokážu se soustředit. Někdo tu je a cosi říká. Ale nerozumím. A co ty zuby nebo co to cítím? A ta dlaň? Která to byla? Tahle ne. Tahle jo. Ještěže mám rukavice a neteče mi krev. Aha tak teče. Tak už nemám bílé rukavice ale červené. Ach jo. A co ten flek podemnou? Odkud to ještě teče? A co ta brada? Jo tak mám další zdroj. Jsem škrábnutej na bradě. Budu moct říkat, že jsem se škrábnul při holení. Kde se tu vzalo tolik lidí? A co to po mě chtějí? Bolest hlavy pomalu ustupuje a zůstávají jen malá místěčka. Hele Jarka. Co tady dělá? A Hanka. A Tomáš a Marcela. A smysl jejich počínání bude nejspíš ten, že se mi pokoušej pomoci. Nechávám je. No ale to už stačí. Já bych také rád něco pro sebe udělal. Zejména když už vím co mě kde bolí. Pravda, jsem poněkud otřesen ale to neznamená, že mě můžou umístit do ústavu, který jsme právě minuli. Pravda řídít své vlastní ošetření není zrovna obvyklé ale bude po mým! Nic vážného mi není. Už jsem si dokázal sednout, ba i vstát a pár metrů popojít. Krajně se mi nelíbí, že se mě všichni pokoušej přesvědčit, že kvůli tomu škrábanci na bradě musím do nemocnice. A to i Marcela, kterou jsem naučil, že tělo i přes velké poškození je schopno fungovat dál. Prý je to na šití. A nedaj pokoj a nedaj! Dobrá! Jak chtěj vaši! Přivedli mi kolo. Rychlou prohlídkou zjišťuji, že mu nic vážného není. Zase na mě koukaj jako na cvoka! Copak chci tak moc - dojet do Mělníka nějakých slabých 16 km? Dig.

To máš z toho, že jsi chtěl jet přes Mělník za každou cenu !!! Nechtěl jsi zkusit jinou trasu. A tak s ti to splnilo ☺ MCL.

Ošetření je skončeno,

věci sbalené, pomalu jedeme. Cítím se jako kdybych dostal v hospodě pořádně přes hubu. Zvolna se blížíme k Mělníku. Jede se mi neuvěřitelně dobře. A jsme ve městě. Marcela s Tomášem vyčuchali cestu k nemocnici, v ní pak k chirurgii

a předali mě do rukou... zdravotnictví. Co se mnou všechno dělali popisovat nebudu. Jen to shrnu, že službukonající doktor se opravdu snažil. Kompletně mě prohlédl, nechal zrentgenovat a pak rozhodl, že všechno je povrchové. Ale ta brada se šít MUSÍ. Kromě toho potřebuje nějakou drobnou opravu. Výsledně říkám, že mě zásah prakticky vůbec nebolel a cítím se dobře. A po obědě budu mít i na přejezd do Prahy. Jedeme do hospody. Je odtud kousek. Ale nevařej, dobrá, pojedeme na jistotu – náměstí. Ano, vařej. Je to tu jako krytá zahrádka ve dvoře. Pěkné. A výzdoba se jim taky povedla. Včetně nápisů, jako je tento:

„...proto je u mě pití piva svatým časem, a dokonce vím, že hostinec a stůl uvnitř má takové právo azylu, jako za starých časů, kdy jste vběhl do kostela a nemohli vás tam zabít.“

Bohumil Hrabal

Dig.

To nemusej. Pozabijíme se sami, vid' Digu. Na jeho obhajobu musím říct, že párkrát už jsem taky měla namále. A loni se mi to málem povedlo (otřes mozku a zlomená klíční kost). Vypadá to, že bude pršet. Řešíme, jak Digův fůc z odolnit proti vodě. Nejlepší bude natáhnout mu igelitovou tašku přes hlavu a prostříhat mu otvory pro oči. Kukluxklan hadr...

Jrk.

Teda ale kouše se mi zatraceně blbě. Bolej mě „panty“. Jídlo je jistě dobré, ale já vnímám hlavně bolest. Po obědě se vydáváme na Prahu. Jede se dobře. Svítí slunce a je teplo. Jenom se mi nelíbí, že přestala působit omamovadla, která do mě napíchali v nemocnici a ten natlučeněj zobák mě začíná fest bolet. Přejezd vede Tomáš. Rychlost se

ustálila na 23 km/h, jedu uprostřed formace. Před Prahou zastavujeme na krátký odpočinek. Po něm se stavím do čela já. Jede se mi přímo skvěle. 26, 27, 28 , 29, 30, 31 km/h. Nádhera. Jede to skoro samo. Ale kde jsou ostatní? Někde jsem je ztratil. Prachsakra! Zastavuji u chodníku s tím, že počkám a pak pojedem. Neměl jsem to dělat. Jen jsem opustil kolo, podlomila se mi kolena. Ještěže je tu trávník. Jinak bych měl jistě o nějakou tu odřeninu víc. Přijíždějí ostatní a přisedají ke mně. Povídáme si, ale nikdo nějak nežertuje. Asi vědí, že mě smích dneska bolí. Po odpočinku pokračujeme v cestě. Prosek, Vysočany, Žižkov. Pořád panuje více méně přejezdová pohoda. Akorát jsme všichni nějak unavení. U Jeskyně brzdíme v 19.40. Parkujeme kola, loučíme se a jdeme domů. No to to zase dpoadlo...

Dig.

Konečně se nám letos podařilo včas a za světla dojet do Jeskyně.

MCL.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	60	1084	76,9	17,5	17-28

Celková technická data:

Účast

Pět nenapravitelných...: Tomáš, Marcela, Jarka, Hanka a Dig

Oficiálně přiznaná kilometráž

113 km

Příště

EXPEDICE 2004

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Žižice	Roudníček
Trója	Beřovice	Budyně nad Ohří
Roztoky	Zlonice	Břežany n. O.
Velké Přílepy	Vyšínek	Chotěšov
Svrkyně	<u>Pálec - tvrz</u>	<u>Doksany</u>
Trněný Újezd	Lukov	Chvalín
Zákolany	Bohdal	Roudnice n. L.
Koleč	Podbradec	Horní Beřkovice
Třebušice	Brníkov	Mělník
Zvoleněves	Ječovice	Žižkov

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Anča (Ann), Dig (Dig), **Dominik (Dmk)**, Hanka (Hnk), Jarda (Jrd), **Jarka (Jrk)**, *Lenka (Lnk)*, **Majka (Maj)**, Marcela (Mcl), Michal (Msh), *Olda (Old)*, **Tomáš (Tom)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Dovětek

Týden po dojezdu, po částečném zahojení a obnovení mého zařazení do běžného života jsem se jal připravovat tuto zprávu. S tím souvisí i prohlížení obrázků, jejich úprava a příprava pro sazbu. A teprve zde jsem si toho všiml. V příkopu pod růžovým keřem jsem objevil kus armovacího drátu.

A v tom se mi to vybavilo. Vzpoměl jsem si, že jsem viděl jak se mi tento předmět zahákl za přední nosič a tím pádem jsem opravdu pádu nemohl zabránit. Mimo to jsem v paměti našel celou obrazovou sekvenci ustlání si na asfaltu: Šel jsem rovnou po zobáku. Pak se předemnou objevují bílé kukavice, které dopadají na asfalt. Těsně po dotyku mizí pod mnou. Silnice se stále přibližuje. Názaz bradou a ramenem. Ve stejném okamžiku se ozvala ta rána, kterou jsem neuměl zařadit. No a dál už znáte. Tak to jen pro doplnění.

Dig.

© Hell's Tour^{plus} 2004
Mcl & Dig & Jrk & Hnk
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz